

RECHTSTREEKS

VAN DE REDACTIE

Vakantielectuur

Deze maand:

- 1 Van de redactie
- 2 Inleiding tot het Johannesevangelie
- 3 Draagt de arend het jong?
- 4 Elia en Elisa, twee profeten op pad
- 6 Mannen van naam
- 7 De collectes
- 8 Het Hooglied
- 9 Levensvraag
- 10 De eindtijd

Dit nummer opent met een artikel van J.N. Darby over het evangelie naar Johannes. Met een paar trefzekere regels typeert hij dit evangelie, en schrijft vervolgens: *'Daarom vinden we in dit evangelie geen geslachtsregister van de Heer. Johannes houdt zich niet bezig met Zijn afstamming van Abraham en David, de stamvaders van de belofte, zoals Matteüs dit doet. Hij gaat Zijn afkomst ook niet na tot op Adam, om Hem voor te stellen als de Zoon des mensen die is gekomen tot zegen van de mens, zoals Lucas doet. En Hij spreekt evenmin onmiddellijk over Zijn actieve dienst als de grote Profeet die beloofd was, zoals Marcus doet'*.

Naar aanleiding van een vraag over het gedrag van de arend in Deuteronomium 32:11, begint bioloog Kees Fieggen zijn artikel met een behartigenswaardige opmerking: *'In het algemeen geldt dat we niet te snel moeten denken dat een bepaalde Schriftplaats niet klopt. Soms blijkt pas na jaren dat een bepaalde waarneming die achter een bepaalde Schriftplaats zit, toch inderdaad kan worden gedaan. Dat geldt bijvoorbeeld voor het 'herkauwen' van konijn en haas. Een ander voorbeeld is Spreuken 6:6-8. De mieren hier genoemd kennen wij in Nederland niet: dit slaat op bepaalde mieren uit het Midden-Oosten. Ook van die tekst werd gedacht dat die niet zou kloppen...*

In zijn artikelen over Elia en Elisa laat Hugo Bouter zien dat we uit de geschiedenis van deze profeten veel kunnen leren, zowel typologisch als praktisch. Een voorbeeld van dit laatste is de volgende opmerking: *'Een praktische les die wij uit dit gedeelte kunnen leren, is de wijze waarop Elia en Elisa met elkaar omgingen. Dit is een voorbeeld voor de manier waarop oudere en jongere gelovigen met elkaar zouden moeten omgaan'*.

In het artikel 'Mannen van naam' van Peter Cuijpers wordt duidelijk dat wij als gelovigen van het Nieuwe Testament helaas dezelfde fouten kunnen maken als de gelovigen

van het Oude Testament. Een belangrijke aansporing dus om dit Oude Testament zorgvuldig te bestuderen, zoals we zien in de volgende analyse: *'Waar ging het mis bij de mannen van naam in Numeri 16? (...) Ze waren niet langer tevreden met de plaats die God hun had toebedeeld! De wortels die deze opstand veroorzaakten, zaten diep in hun hart. (...) Als die wortels niet tijdig worden uitgetrokken, schieten ze op en veroorzaken veel ellende in de gemeente'*.

Zolang wij als gelovigen op aarde zijn, hebben wij te maken met geld en met de noodzaak werkers voor de Heer en armen financieel te ondersteunen. Daarom deze keer een WoordStudie van mijn hand over collectes. Ik citeer hieruit het volgende: *'Bij Paulus gaat het duidelijk niet om een van hogerhand opgelegde financiële verplichting, inclusief bedrag of percentage, maar om een door de apostel verordend 'ordelijk gebeuren'. Wat men geeft voor de inzameling is persoonlijk ('bij zichzelf iets terzijdeleggen'), en naar vermogen ('naardat hij welvaart heeft')*.

In zijn artikelenreeks over het Hooglied maakt Ger de Koning de volgende interessante opmerking over teleurstellingen: *'Teleurstellingen zijn ook als de noordenwind. (...) De oorzaak daarvan ligt in verkeerde verwachtingen. Die kunnen wij ook hebben. (...) Als het dan anders gaat, zijn dat teleurstellingen'*.

In zijn artikel over de eindtijd merkt Werner Mûcher in een voetnoot op: *'De gelovigen van de gemeente zullen thuis zijn in het Vaderhuis. Dat ze hier worden gezien als 'de tent van God' op de nieuwe aarde, toont aan dat God niet zonder de gemeente – die tot in eeuwigheid Zijn 'woning' is – bij de mensen op de nieuwe aarde verkeert'*.

Veel zegen toegewenst bij het lezen van dit zomernummer van Rechtstreeks!
Namens de redactie,
Gerard Kramer

INLEIDING TOT HET JOHANNESEVANGELIE

Voorwoord

In Johannes vinden we de Persoon van de Heer als het Woord van God, dat vlees geworden is. We zien Hem vooral als het leven en het licht van de mensen, als de grondslag van alle zegen. Zijn verzoeningswerk is zelfs de grondslag van de nieuwe schepping, waarin de zonde geen enkele plaats meer heeft, en de grondslag van de nieuwe hemel en de nieuwe aarde waarin gerechtigheid zal wonen (Joh. 1:29). Daarom vinden we in dit evangelie geen geslachtsregister van de Heer. Johannes houdt zich niet bezig met Zijn afstamming van Abraham en David, de stamvaders van de belofte, zoals Matteüs dit doet. Hij gaat Zijn afkomst ook niet na tot op Adam, om Hem voor te stellen als de Zoon des mensen die is gekomen tot zegen van de mens, zoals Lucas doet. En Hij spreekt evenmin onmiddellijk over Zijn actieve dienst als de grote Profeet die beloofd was, zoals Marcus doet.

Wat Johannes ons toont, is een goddelijk Persoon in deze wereld: het vleesgeworden Woord. Verder vinden we in aansluiting daarop de belofte van de Trooster die zou komen (hst. 14-16). De Heilige Geest zou hier op aarde de plaats van de Heer Jezus innemen, nadat de Heer was teruggekeerd tot de Vader. Dit alles staat in tegenstelling tot de dingen van het jodendom. Aan het einde van het evangelie vinden we nog een kort overzicht van het hele verloop van de bedelingen tot op het duizendjarig Vrederijk.

Hoofdstuk 1

Het eerste deel van hoofdstuk 1 is een inleiding, die ons de Persoon van de Heer Jezus voorstelt (vs. 1-18). De eerste verzen spreken in algemene zin over Zijn natuur en de gevolgen van Zijn verschijning (vs. 1-5). Dan krijgen we het getuigenis van Johannes de Doper over de Heer en de uitwerking van Zijn komst (vs. 6-11), maar ook het resultaat van het werk van Gods genade (vs. 12-13). Daarop vinden we de vleeswording van het Woord en de openbaring van Zijn heerlijkheid (vs. 14-18).

Daarna volgt het getuigenis van Johannes de Doper over de verschillende heerlijkheden van de Heer Jezus in Zijn werk voor de mens (vs. 19-34). Hij zou het Lam van God zijn. Hij zou Zelf met de Heilige Geest dopen. En Hij wordt hier erkend als de Zoon van God, doordat de Geest op Hem neerdaalt. In de verzen 35-43 zien we wat

in historisch opzicht het gevolg was van het getuigenis van Johannes: het bracht de discipelen bij Jezus. Op deze dag wordt er voor 't eerst daadwerkelijk vergaderd. Maar vanaf vers 44 vergadert de Heer Zelf.

Deze drie dagen omvatten de periode van het overblijfsel tijdens Zijn leven op aarde, het tijdperk van de gemeente en de tijd waarin het overblijfsel Hem straks zal erkennen als de Zoon van God en de Koning van Israël. Natanaël is hier de vertegenwoordiger van dit overblijfsel. Maar als de Heer in dit karakter wordt erkend, gebruikt Hijzelf nog een andere titel met een wijdere strekking: Hij is de Zoon des mensen, die door de engelen wordt gediend. We moeten er vooral op letten dat Christus het Middelpunt van de Zijnen is (vs. 40). Dit is een goddelijk Middelpunt, want Hij is God geopenbaard in het vlees. Een ander middelpunt zou ons van God aftrekken. Omdat de wereld onder het oordeel ligt, zondert Christus ons hieruit af en brengt ons in verbinding met Zichzelf. Hij vergadert de Zijnen tot Zichzelf. Hij kan dat doen omdat Hij goddelijke rechten daartoe heeft. Hij is God Zelf, die Zich in de vleeswording op een nieuwe wijze heeft geopenbaard.

In de tweede plaats vinden we hier ons pad door de wereld: 'Volg Mij' (vs. 44). Hij is niet alleen het Middelpunt, maar wijst ons ook de weg door de wereld, want Hij is er als Mens doorheen gegaan. In vers 52 vinden we nog een derde kenmerk: de hemel opent zich boven deze unieke Mens, en de engelen dienen Hem. Hij is als Mens het aandachtspunt van een geopende hemel. Daarentegen geldt voor ons hetzelfde als voor Stefanus: de hemel gaat voor ons open om ons daar de Zoon des mensen aan Gods rechterhand te laten zien. De verheerlijkte Heer is het Middelpunt van onze aandacht.

Hoofdstuk 2

In hoofdstuk 2 zien we het tweevoudige karakter van de derde dag: het bruiloftsfeest wordt dan gevierd, maar er vindt ook een reinigend oordeel plaats. Dat zijn de dingen die er in Israël zullen gebeuren aan het begin van het duizendjarig rijk. De laatste verzen tonen heel duidelijk dat de Heer Zich niet kon verbinden met de mens in zijn natuurlijke toestand. Hij kon Zich niet toevertrouwen aan de mens, die Hem alleen aannam met het inzicht van het vlees (vs. 23-25).

DRAAGT DE AREND HET JONG?

'Zoals een arend zijn nest opwekt, boven zijn jongen zweeft, zijn vleugels uitspreidt, ze pakt en ze draagt op zijn vlerken, zo heeft alleen de HEERE hem geleid, er was geen vreemde god bij hem' (Deut. 32:11-12 HSV).

Vraag

Ik wil graag een antwoord vinden op wat in Deuteronomium 32:11 staat vermeld. Zelf heb ik al heel wat gezocht zonder resultaat. Wat van de arend hier verteld wordt, lijkt niet te kloppen. Geen enkele arend vangt zijn jong op tijdens zijn eerste vlucht. Er zijn over dit vers heel wat leuke dingen verteld, maar dat zou dan niet stroken met de werkelijkheid. Ik wil niet twijfelen aan wat de Bijbel zegt, maar wil wel graag duidelijkheid. Zelf heb ik al gedacht dat het hier over een uitgestorven soort zou kunnen gaan, maar ook dat is dan weer een veronderstelling. Kan hierover wat meer gezegd worden?

Antwoord

In het algemeen geldt dat we niet te snel moeten denken dat een bepaalde Schriftplaats niet klopt. Soms blijkt pas na jaren dat een bepaalde waarneming die achter een bepaalde Schriftplaats zit, toch inderdaad kan worden gedaan. Dat geldt bijvoorbeeld voor het 'herkauwen' van konijn en haas. Een ander voorbeeld is Spreuken 6:6-8. De mieren hier genoemd kennen wij in Nederland niet: dit slaat op bepaalde mieren uit het Midden-Oosten. Ook van die tekst werd gedacht dat die niet zou kloppen...

Wat betreft de arend uit Deuteronomium 32:11 lijkt de zaak niet zo simpel te zijn. De informatie die ik kan vinden, is wat tegenstrijdig.

1. Op de website 'Zoo and Torah' las ik echter dat er inderdaad verslagen zijn van arenden die hun jongen op de rug dragen. Een vogelkenner schrijft als volgt:

'Many ornithologists have thought that the Bible picture of an eagle carrying her young was merely figurative, but in recent years certain reliable observers have actually seen a parent bird let its young rest for a moment on the feathered back - especially when there was no other roosting place in sight. When an eagle nests on the ledge of a sheer-walled canyon, many feet above the earth, with no jutting tree or protruding rock to break the fall, the quick movement of a mother bird to offer her own back to a frightened fledgling may be the only way to let it live to try its wings again'. (V.C. Holmgren, Bird Walk Through The Bible [New York: Dover Publications 1988] p. 98)

One report of this behaviour is as follows:

'Our guide was one of the small company who have seen the golden eagle teaching the young to fly. He could support the belief that the parent birds, after urging and sometimes shoving the youngster into the air, will swoop underneath and rest the struggler for a moment on their wings and back. ... Our guide, when questioned, said that every phrase of the verse [Deut. xxxii, II] (which was new to him) was accurate, save the first; he had seen it all except the stirring up of the nest'. (W.B. Thomas, Yeoman's England [1934], pp. 135-6)

Another report concerning the golden eagle comes from Arthur Cleveland Bent, one of America's greatest ornithologists, on the authority of Dr. L. Miller:

'The mother started from the nest in the crags and, roughly handling the youngster, she allowed him to drop, I should say, about ninety feet; then she would swoop down under him, wings spread, and he would alight on her back. She would soar to the top of the range with him and repeat the process. Once perhaps she waited fifteen minutes between flights. I should say the farthest she let him fall was a hundred and fifty feet. My father and I watched him, spellbound, for over an hour'. (A. C. Bent, Bulletin of the Smithsonian Institution CLXVII [1937], 302) (Note to the reader: I would be indebted to anyone who can obtain a copy of this article for me, or who knows of any other reliable reports of such behaviour.)

Uit bovenstaande citaten blijkt in elk geval dat het niet gaat om 'dragen op de vleugels', maar 'uitspreiden van de vleugels om onder het jong te komen en het op de rug op te vangen'. Het is niet makkelijk na te gaan in hoeverre deze informatie klopt, maar het is niet de eerste keer dat ik zoiets heb gelezen.

2. Er wordt soms in andere zin over geschreven: bijvoorbeeld dat de ouder-vogel het jong haar eigen bewegingen laat nadoen (dat dan dus de vleugels van het jong het jong gaan dragen). Meestal is het ook niet nodig om het jong op te vangen: in het nest oefent het immers de vleugelspijeren en op het moment dat het jong het nest uitspringt en de vleugels uitslaat, zal het door die vleugels gedragen worden.

3. De tekst van Deuteronomium 32:11 lijkt toch te duiden op Gods zorg voor Zijn volk – vgl. het 'onder u zijn eeuwige armen' van Deuteronomium 33:27 en het 'op arendsvleugels gedragen worden' van Exodus 19:4.

[Vervolg op pag. 12](#)

ELIA EN ELISA, TWEE PROFETEN OP PAD

Elisa als opvolger van Elia - 2 Koningen 2:1-18

Giuseppe Angeli

De weg langs Gilgal

Ondertussen is er historisch gezien wel een klein probleem met betrekking tot de route die Elia en Elisa hebben afgelegd. Als de plaats Gilgal bij de Jordaan inderdaad het beginpunt is geweest, dan zijn zij via een lange omweg weer naar die omgeving teruggekeerd. Was dat wel zinvol? En was die reis voor een dagtocht (*heden*, vs. 3 en 5) niet te lang?

Daarom denken sommige uitleggers niet aan Gilgal bij de *Jordaan* (hoewel het volgens velen wel identiek daarmee is), maar aan het Gilgal dat zich ca. 10 km. ten noorden van *Betel* bevond en dat zowel de woonplaats van Elia als van zijn opvolger kan zijn geweest (2 Kon. 2:1; 4:38). Weer anderen situeren het nog noordelijker ter hoogte van *Sichem* (Deut. 11:30). Zie het kaartje.

Hoe dit ook mag zijn, het is een lange tocht geweest waarbij de gehoorzaamheid van deze dienstknechten van God herhaaldelijk op de proef werd gesteld. Elia werd telkens naar een andere plaats gezonden door de Heere, en Elisa werd telkens weer voor de keuze gesteld om met hem mee te reizen. Gelukkig heeft Elisa volhard tot aan het eind en hij heeft er zeker geen spijt van gehad. Hij werd als de 'erfgenaar' van Elia beloond voor zijn trouw, zoals wij zien in het volgende hoofdstuk.

3. Elisa als opvolger van Elia

2 Koningen 2:1-18

Elisa was de opvolger van de profeet Elia, maar ook diens geestelijke erfgenaar. De geest van Elia rustte op Elisa. Zo zijn wij als christenen ook 'erfgenaam' van Christus, doordat wij gezalfd zijn met Zijn Geest en hier op aarde dienstknechten zijn van onze Heer in de hemel.

De speciale relatie tussen beide profeten

Wij willen nu apart nog aandacht schenken aan Elisa als de opvolger, de 'geestelijke erfgenaar' van Elia, zoals wij hem hier in 2 Koningen 2 zien aan het begin van zijn loopbaan. Hoewel Elisa geroepen was als dienaar van Elia (1 Kon. 19:21; 2 Kon. 3:11), is het aannemelijk dat er in de loop van de jaren een nauwe band is ontstaan tussen de beide mannen.

Dat blijkt wel uit het feit dat Elisa in dit hoofdstuk tot driemaal toe weigerde om Elia te verlaten (vs. 4, 6), en

ook uit de mededeling dat zij 'al sprekend verdergingen' (vs. 11). Zij kenden elkaars gedachten en gingen vertrouwelijk met elkaar om. Terwijl een slaaf niet weet wat zijn heer doet (vgl. Joh. 15:15), was Elisa op de hoogte van wat er met zijn 'heer' (vs. 3 en 5) zou gebeuren op die gedenkwaardige dag en heeft hij met hem hierover van gedachten gewisseld.

Elisa stond ook niet op een afstand zoals de profetenleerlingen (vs. 7), van wie niet eens wordt vermeld of zij Elia die dag persoonlijk hebben gesproken (vs. 3 en 5). Hij noemde Elia dan ook zijn *vader*: 'Mijn vader, mijn vader!' (vs. 12). Daarom scheurde hij ook zijn eigen kleren in twee stukken na Elia's hemelvaart, als teken van rouw en diepe smart over het verlies van zijn meester. Hij zag in hem niet slechts zijn heer en meester, maar tevens zijn metgezel, vriend en *vader*. Overeenkomstig zijn verzoek rustte de geest van Elia voortaan op Elisa (vs. 9, 15), zodat hij niet als een eenzame wees achterbleef, maar bekleed werd met kracht uit de hoge.

Praktische en typologische lessen

Een praktische les die wij uit dit gedeelte kunnen leren, is de wijze waarop Elia en Elisa met elkaar omgingen. Dit is een voorbeeld voor de manier waarop oudere en jongere gelovigen met elkaar zouden moeten omgaan. Hoewel Elisa's geloofsvertrouwen door zijn oudere metgezel wel op de proef werd gesteld, zien wij hier toch een harmonisch samengaan tussen een oudere en een jongere dienstknecht van God. Elia was de geestelijke vader van Elisa (vs. 12), zoals Paulus dat was van Timoteüs (1 Tim. 1:2; 2 Tim. 1:2). Zo werden deze godsmannen voorbereid op hun taak.

Typologisch zien wij in de relatie tussen Elia en Elisa de volgende twee betrekkingen tussen de gelovigen enerzijds en Christus anderzijds:

(1) Wij zijn 'dienstknechten' van onze Heer in de hemel (Joh. 15:20). Christus is niet meer op aarde, maar Hij is verheerlijkt aan Gods rechterhand en Hij heeft ons als Zijn gezanten hier achtergelaten. Als nieuwe mensen zijn wij op aarde representanten van de Mens in de hemel. Wij zijn discipelen en navolgers van Christus, die bekleed zijn met Zijn Geest (Luc. 24:49; Hand. 1:8).

(2) Tegelijkertijd noemt Christus ons Zijn 'vrienden', omdat wij Zijn gedachten kennen en zijn ingewijd in de geheimen van Zijn hart (Joh. 15:15) – evenals Elisa de

vertrouwing van Elia was. De Heer heeft ons niet als eenzame wezen achtergelaten, maar door Zijn Geest is Hij bij ons en wijst Hij ons de weg. Het bezit van de Heilige Geest is de kostbare erfenis die Christus ons na Zijn dood en opstanding en hemelvaart heeft nagelaten (Joh. 14:16vv.; 15:26; 16:12vv.).

De 'erfenis' van de meester

Elisa was zich ervan bewust dat hij Elia's opvolger was, zijn erfgenaam – veel meer dan dat het geval was met de profetenzonen (die soms met naambelijders, soms ook met onwetende gelovigen kunnen worden vergeleken). Als wij hen al als erfgenamen van Elia mogen betitelen, dan was Elisa toch de 'eerstgeboren zoon' die recht had op een dubbel aandeel in de erfenis (Deut. 21:17). Elisa claimde hier om zo te zeggen zijn eerstgeboorterecht, nadat Elia hem vlak voor zijn wegneming in de gelegenheid had gesteld een wens te doen (vs. 9a).

Nu levert de uitdrukking een 'dubbel deel' (vs. 9b) wel moeilijkheden op voor vertalers en uitleggers. Het betekent in geen geval dat de geest van Elia in dubbele mate op Elisa zou rusten (zoals de Vulgata en de Lutherse vertaling ten onrechte suggereren). Een dergelijk verzoek zou niet alleen getuigen van grote onbescheidenheid van de kant van de erfgenaam (Elisa), maar het is ook duidelijk dat een erflater (Elia) niet meer kan nalaten dan zichzelf bezit.

Anderen wijzen erop dat dezelfde term in Zacharia 13:8 wordt gebruikt en daar door twee-derde deel wordt vertaald, en dus betekent: 'twee delen uit meerdere'. Dat zou van meer bescheidenheid en realiteitsbesef getuigen: de leerling (Elisa) wilde niet groter zijn dan de meester (Elia). Laten we het erop houden dat Elisa hier vasthield aan zijn roeping als de opvolger van Elia, en daarom om zijn 'eerstgeboorterecht' vroeg. Hij wilde in de voetsporen van zijn geliefde meester treden en daartoe wenste hij te worden begiftigd met (het hoofbestanddeel van) diens geest.

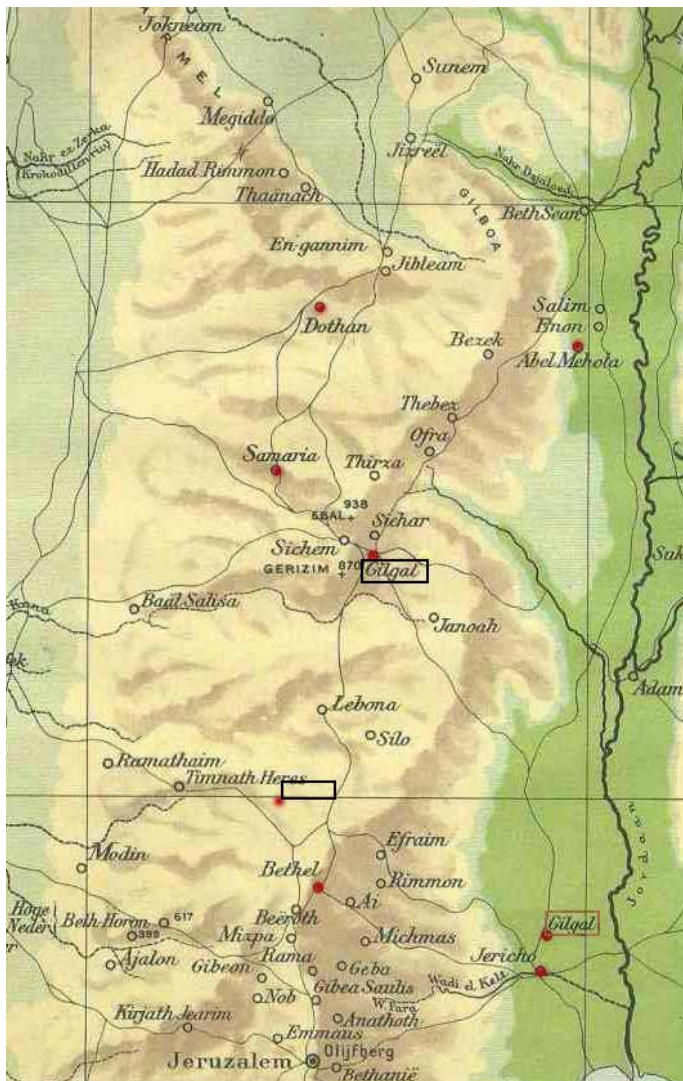
Wat hier opvalt is dat Elisa geen rijkdom, eer of macht wenste te erven, maar een dubbel deel van de geest van Elia. Zijn verzoek lijkt daarom op de vraag van Salomo, die bij het begin van zijn taak als koning evenmin rijkdom of macht begeerde, maar een wijs en verstandig hart om Israël te kunnen richten (1 Kon. 3:5vv.). Daarmee toonde hij dat hij de juiste instelling, de juiste spiritualiteit bezat.

De parallel met het Nieuwe Testament is niet moeilijk te zien: de verhoogde Christus heeft Zijn volgelingen op aarde Zijn Geest nagelaten, opdat zij in Zijn voetsporen zouden wandelen en op Hem zouden lijken. Hij belooft ons in deze bedeling, waarin Hijzelf op aarde is verworpen en is opgenomen in de hemel, geen aardse rijkdommen en bezittingen, invloed en macht. Het is voor een discipel van Hem genoeg om te worden zoals de Meester. En daartoe stelt Hij ons in staat door de werking van de Geest, de 'Geest van Christus' (Rom. 8:9), die ons aan Zijn heerlijk beeld gelijkvormig maakt.

Zelfs mannen als Jakobus en Johannes, die aanvankelijk van een heel *andere* geest waren (vgl. Marc. 10:35-45; Luc. 9:54-55), werden door de Heilige Geest omgevormd tot beeldragers van Gods Zoon. De mensen onderkenden van hen en van anderen dat zij 'met Jezus waren geweest' (Hand. 4:13). Zij konden de wijsheid en de geest waarmee Stefanus sprak, niet weerstaan (Hand. 6:10). Zo merkten de profeten van Jericho hier op dat de geest van Elia op Elisa rustte (vs. 15).

Niettemin zien wij hier dat Elia het niet vanzelfsprekend vond dat Elisa een dubbel deel van zijn geest zou erven. Hij beschouwde het als 'een moeilijke zaak' (vs. 10), wellicht in het besef dat het een mens niet toekomt aan anderen de Geest van God mee te delen. Elia wist niet of Elisa's wens wel in vervulling kon gaan, en daarom legde hij deze zaak met de volgende woorden in Gods hand: 'Als u mij zult zien als ik bij u vandaan weggenomen word, dan zal het gebeuren'.

De voorwaarde was dus dat Elisa ooggetuige zou zijn van Elia's hemelvaart, dat zijn ogen door God Zelf zouden worden geopend voor het wonder dat zou plaatsvinden. En inderdaad werd het Elisa vergund de wegneming van zijn meester te zien en zodoende een blik te slaan in de onzichtbare wereld (vs. 11-12; vgl. 6:17). Hij zag hoe God een strijdswagen uit de hemel zond, een 'vurige wagen en vurige paarden', om Elia – de trouwe en eenzame strijder voor Gods eer op aarde – op te nemen in de heerlijkheid. De strijdbaarheid en geestelijke kracht van Elia was de ware kracht van Gods volk geweest: 'Mijn vader, mijn vader, wagen van Israël en zijn ruiters' (vs. 12; in 13:14 wordt hetzelfde gezegd van Elisa).

MANNEN VAN NAAM

Numeri 16

Opgravingen van Nephilim

In Numeri 16:2 is voor de tweede keer sprake van 'mannen van naam'. In Genesis 6 waren het mannen van naam op sociaal en politiek terrein. In Numeri 16 bevinden de mannen van naam zich op godsdienstig gebied. Korach, Datan en Abiram waren vooraanstaande personen te midden van het volk van God, Levieten die een bijzondere dienst uitoefenden bij de tabernakel van de Heere. Zij waren echter niet tevreden met de plaats die God hun had toebedeeld, ze wilden meer! Zoals dat gaat, werd er eerst wat politiek bedreven in de achterkamertjes voordat ze naar buiten traden. In Numeri 16 was het moment aangebroken dat ze openlijk in opstand kwamen tegen Mozes en Aäron. Met tweehonderdvijftig mannen uit de Israëlieten, hoofden van de vergadering, 'mannen van naam', stelden ze zich voor Mozes en kwam eruit wat ze met elkaar hadden voorbereid: *'Laat het u genoeg zijn, want de hele vergadering, zij allen zijn heiligen, en de Heere is in hun midden. Waarom verheft u zich dan boven de gemeente van de Heere?'* (Num. 16:1-3). Een gezagscrisis binnen de vergadering van de Heere! Maar nog geen dag later maakte de Heere op indrukwekkende wijze een eind aan deze crisis. Korach, Datan en Abiram met hun gezinnen werden levend verzwolgen door de aarde. En de andere tweehonderdvijftig mannen van naam werden verteerd door vuur dat van de Heere uitging.

Wij leven in een tijd dat het gezag dat God heeft ingesteld van alle kanten wordt aangevallen. Dit verschijnsel zien we in de wereld, maar ook in de gemeente van God. Na het ontstaan van de gemeente in Handelingen 2 hebben zich al heel wat van deze crisissen voorgedaan binnen de gemeente. De gemeente te Korinte is hiervan een goed voorbeeld. Maar ook de geliefde Gajus moest aan den lijve ervaren wat het betekent voor een gemeente, wanneer een streber als Diotrefes het gezag naar zich toetrekt (3 Joh.). Vaak is een ordinair streven naar macht de oorzaak van een gezagscrisis binnen een gemeente, net zoals bij Diotrefes.

Waar ging het mis bij de mannen van naam in Numeri 16? Waar zaten de wortels van hun opstand tegen Mozes en Aäron? Ze waren niet langer tevreden met de plaats die God hun had toebedeeld! De wortels die deze opstand veroorzaakten, zaten diep in hun hart. Ontevredenheid, jaloezie, afgunst! Het zijn allemaal werken van het vlees (Gal. 5:19-21). Als die wortels niet tijdig worden uitgetrokken, schieten ze op en veroorzaken veel ellende in de gemeente.

Bij mannen van naam ligt hoogmoed op de loer. Korach, Datan en Abiram waren Levieten. In het licht van het Nieuwe Testament zijn Levieten gelovigen, die een gave van God hebben ontvangen waarmee ze de gemeente mogen dienen. Zij geven onderwijs vanuit het Woord van God, betonen praktische hulp, doen huisbezoeken enz. Zij hebben erkenning gekregen in hun dienst, omdat God hen heeft afgezonderd uit de andere gelovigen (zie Num. 8:1-22; Gal. 1:1).

Het is voor een dienstknecht genoeg om tevreden te zijn met de taak die God hem heeft toebedeeld. Een absolute noodzaak voor elke dienstknecht van God is dat hij zich spiegelt aan dé Dienstknecht, Hij die zachtmoedig en nederig van hart was. De vraag onder dienstknechten van God wie toch de grootste mag zijn, is nog springlevend. We willen zo graag meetellen. Erger nog: we willen de eerste zijn (Marc. 9:33-37). Hoe anders was bijvoorbeeld de gezindheid van Paulus en van Apollos. Nederigheid was hun sieraad. In de gemeente te Korinte was een gezagscrisis ontstaan. De Korintiërs, vleselijk als ze waren, hadden een aantal mannen van naam op een voetstuk geplaatst. Dit zorgde voor twist en verdeeldheid in de gemeente (zie 1 Kor. 1:10-17).

In 1 Korintiërs 3 zien we hoe Paulus hierop reageerde. Allereerst maakt hij hun duidelijk dat zij vleselijk waren en naar de mens wandelden. *'Want als er jaloezie en twist onder u is, bent u dan niet vleselijk en wandelt u niet naar de mens? Want wanneer iemand zegt: Ik ben van Paulus, en een ander: Ik ben van Apollos, bent u dan niet menselijk?'* (1 Kor. 3:1-4). Vervolgens schrijft hij hoe hijzelf tegen deze persoonsverheerlijking aankeek: *'Wat is dan Apollos, en wat is Paulus? Dienstknechten door wie u tot geloof gekomen bent, en dat zoals de Heer aan ieder heeft gegeven. Ik hebt geplant, Apollos heeft begoten, maar God heeft de groei gegeven. Dus is noch hij die plant iets, noch hij die begiet, maar God die de groei geeft'* (vs. 5-7). Paulus zegt dus dat ze niets voorstelden, ze waren slechts dienstknechten van God. Ieder met zijn eigen gave: hij mocht planten en Apollos mocht begieten, maar uiteindelijk was het God die de groei moest geven. In alle nederigheid werd de schijnwerper op God gericht, en niet op henzelf, en daaraan kunnen heel wat mannen van naam een voorbeeld nemen!

DE COLLECTES

Foto: ANP

Over de collectes, of de inzamelingen in de gemeenten, vinden we weinig in het Nieuwe Testament. De enige die erover schrijft, is Paulus in de brieven aan de Korintiërs. In 1 Korintiërs 16:1-2 spreekt hij over de 'inzameling (Gr. *logeia*) voor de heiligen', resp. over 'de inzamelingen (Gr. *logeiai*)'. Verder komen we het woord niet tegen. In het Grieks van de papyri komen we het tegen in de betekenis van 'belasting', 'belastinginning', soms voor religieuze doeleinden. Bij Paulus gaat het duidelijk niet om een van hogerhand opgelegde financiële verplichting, inclusief bedrag of percentage, maar om een door de apostel verordend 'ordelijk gebeuren'. Wat men geeft voor de inzameling is persoonlijk ('bij zichzelf iets terzijde leggen', en naar vermogen ('naardat hij welvaart heeft').

Verdere Bijbelse richtlijnen?

Uit andere Bijbelse gegevens kunnen we enkele beginselen afleiden die binnen de kaders van de Schrift vallen:

- Geroepen werkers mogen rekenen op een God die hen niet alleen roept, maar hun ook geeft wat zij nodig hebben;
- Werkers hebben recht op materiële ondersteuning door gemeenten (1 Kor. 9);
- Gemeenten hebben een verantwoordelijkheid voor aan hen bekende of vanuit hun midden vertrokken werkers;
- Werkers vragen niet om geld voor zichzelf, maar danken voor ontvangen giften (Fil. 4:10-14), en geven informatie over hun werk (zie voor dit laatste Hand. 13:1-4; 14:26-28).

De rol van de gemeente

De vraag blijft natuurlijk hoe wij als gemeente vorm (mogen) geven aan onze verantwoordelijkheid om de werkers te ondersteunen. In bovenstaande regels heb ik Gods kant benadrukt, omdat, als ik het goed zie, de Schrift dat ook doet. Maar hoe vullen wij onze kant in? Mogen we bijvoorbeeld een organisatie oprichten om zo

zendelingen de mogelijkheid te bieden een land binnen te komen? Sommige landen vragen om een minimaal inkomen voor een arbeider; moeten we er dan niet voor zorgen dat dit er komt? Mogen we een sponsoractie houden voor een zending? Mogen we voor de zending een thuisfront in het leven roepen?

Op deze vragen zal niet iedereen hetzelfde antwoord geven, om de eenvoudige reden dat de Schrift de hier beschreven begrippen niet kent en deze vragen dus niet letterlijk stelt. Toch is het bij elke vraag die we hebben, belangrijk te kijken of de Schrift een bepaalde richting wijst. Als ik dat doe, concludeer ik het volgende. Met creatieve ideeën om geld voor zendingswerk en werkers te genereren, is weinig mis. Als er maar blijmoedig en vrijwillig gegeven wordt, en er niets 'moet' (zie 1 Kor. 9:7). En een goede thuisfrontcommissie kan zeker veel goeds doen, alleen al op het terrein van informatievoorziening naar de gemeente toe (gebedsonderwerpen), en het regelen van praktische zaken zoals huisvesting bij tijdelijk verlof of definitieve terugkeer van de zending (vgl. Fmon:22). Met regelmatig geven is ook niets mis. Zie 1 Korintiërs 16, al gaat het daar niet over de ondersteuning van zendingswerkers, maar van arme gelovigen.

Een garantie van een minimuminkomen kan een gemeente m.i. niet geven, en ik vraag me ook af of zo'n situatie voor een werker een gezonde zaak is. Want niet de gemeente, maar de Heer is zijn werkgever! De Heer alleen kan Zijn zorg zowel vooraf garanderen alsook daadwerkelijk waarmaken. Maar dat is geen standpunt waarvoor een seculiere overheid door de knieën gaat. Als een overheid inkomenseisen stelt, is het een optie te overwegen of men als tentenmaker het desbetreffende land kan binnenkomen, en de 'geestelijke' arbeid naast betaalde beroepsarbeid verricht – en zo ook daarin Paulus' voorbeeld volgt.

Ten slotte: over deze praktische punten is verschil van inzicht mogelijk. Het is echter jammer als er helemaal geen gedachtewisseling over plaatsvindt en de Bijbel dicht blijft, onder het mom van 'we leven nu eenmaal in een andere tijd'. Gods Woord is nog altijd te raadplegen, en de eeuwige Geest wil ons ook nu nog helpen bij het zoeken in dat Woord naar de antwoorden op onze vragen.

HET HOOGLIED

De hoogste taal van de liefde

'O, bron van de tuinen, put van levend water dat van de Libanon stroomt! Ontwaak, noordenwind, en kom, zuidenwind, waai door mijn tuin, zodat [de geur] van zijn specerijen zich verspreidt. Laat mijn Liefste in Zijn tuin komen en eten van zijn beste vruchten!'
(Hoogl. 4:15-16).

Mijn tuin, Zijn tuin

De bruidegom zegt vol verrukking tegen de bruid: 'O, bron van de tuinen' (vs. 15). Hij ziet haar als een bron die niet alleen haar eigen tuin bevoeit, maar het water ook doorgeeft aan andere tuinen. Ze is dan ook een 'put van levend water'. Levend water stroomt, het beweegt zich voort naar andere plaatsen om leven te brengen. Het is water 'dat van de Libanon stroomt'. Hier zien we de oorsprong ervan. Het water komt uit het gebergte, uit de hoogte. Een bron is een bewaarplaats van water, niet van stilstaand water, maar van levend ofwel stromend water. Een bron spreekt van diepte, levend water spreekt van krachtig en voortdurend stromend water. In het nieuwe Jeruzalem is er een rivier van levend water (Openb. 22:1). Het nieuwe Jeruzalem kunnen we in verbinding met Hooglied 4:12-15 wel een 'tuinstad' noemen. Het kenmerk van een rivier is ook dat er voortdurend fris water stroomt.

De beschrijving van de bruidegom herkennen we in de werkzaamheid van de Heilige Geest in het leven van de gelovige. De Heer Jezus spreekt met de Samaritaanse vrouw over het water dat Hij haar wil geven (Joh. 4:10-14). Het water dat Hij geeft, bevrijdt niet alleen van rusteloos zoeken naar vrede, maar geeft veel meer. Dat water is een bron van vreugde, die iemand innerlijk krijgt en die hij nooit meer kwijtraakt. Die bron vanbinnen staat in verbinding met het eeuwige leven. Hiermee doelt de Heer op de gave van de Heilige Geest, Die Hij in de gelovige geeft om in hem een frisse bron van goddelijke vreugde te zijn (Joh. 7:39). De Heilige Geest is de gave, Die God ons door Zijn Zoon geeft en waardoor we in staat zijn alles te genieten wat ons in de Zoon is geschonken. De Geest van God maakt het leven van de gelovige vruchtbaar en maakt hem ook tot een zegen voor zijn omgeving.

De stroom komt hier van de Libanon. De Geest komt van Hem, Die in de hoge is, d.i. Christus. Vanuit de hoge heeft Hij de Geest gegeven (Joh. 16:7). Alle geestelijke verkwikking en bevoeiing die in het leven van de gelovige vloeien, komen van de Geest van het leven

vanuit de tegenwoordigheid van de Heer Jezus voor ons bij de Vader in de hemel.

Dan reageert de bruid op alles wat de bruidegom in de verzen 12-15 van haar als een *tuin* heeft gezegd (vs. 16). De bruid wil dat wat de bruidegom bij haar heeft gevonden, nog verder groeit en tot ontwikkeling komt. Ze wil dat de geur van de specerijen van haar tuin zich verspreidt, dat wil zeggen dat de overvloed aan geuren te ruiken is. Daarvoor is wind nodig. Ze vraagt de noordenwind en de zuidenwind om door haar tuin heen te waaien.

In de beide winden zien een beeld van de werking van de Geest in het leven van de gelovige. Het is te vergelijken met de Geest, Die door het dal van de dorre doodsbeenderen gaat waaien waardoor er leven komt (Ezech. 37:9-10). Geestelijk gezien vraagt de bruid om de koude van de noordenwind enerzijds en de warmte van de zuidenwind anderzijds. De bruid weet dat ongeacht of de omstandigheden gunstig of ongunstig zijn, of ze gelegen komen of ongelegen, die omstandigheden ertoe dienen om de geur van de specerijen des te meer te laten uitstromen. Paulus spreekt ook over deze winden, als hij zegt dat hij weet wat het is om vernederd te worden en ook om overvloed te hebben, en dat hij ingewijd is in het verzadigd zijn en in het honger lijden. Hij kent zowel overvloed als gebrek (Fil. 4:11-12). Het gaat hem alleen om de geur die daaruit voortkomt, en dat is de kracht van Christus door Wie hij alles vermag (Fil. 4:13).

De kou die ons leven kan binnenkomen, zijn dingen die we niet prettig vinden, de moeilijkheden en zorgen van het leven. De bruid vraagt erom. Vragen wij erom? De

vraag is of we eraan toe zijn het eens te zijn met wat Jakobus zegt: *'Acht het enkel vreugde, mijn broeders, wanneer u in allerlei verzoeken valt'* (Jak. 1:2). We zullen het wel eens zijn met wat hij zegt, maar is het echt zo dat we blij zijn als we beproefd worden? We vragen niet om problemen, om een koude luchtstroom in ons leven. Maar verlangen we wel ernaar dat uit ons leven meer geur van en voor Hem wordt verspreid? Dan vragen we aan Hem of Hij ons wil doorgronden en beproeven om te zien of er bij ons een schadelijke weg is, iets wat de verspreiding van die geur verhindert, en of Hij ons op de eeuwige weg wil leiden (Ps. 139:23-24).

Er komt een noordenwind in het leven van het gezin in Bethanië, als Lazarus ziek wordt en sterft (Joh. 11:1-3, 17). De kou van de dood is gekomen. Maar de Heer Jezus komt met de zuidenwind, als Hij Lazarus uit de doden opwekt (Joh. 11:43). De Heer heeft tevoren al gezegd dat de ziekte van Lazarus niet tot de dood is, *'maar ter wille van de heerlijkheid van God, opdat de Zoon van God erdoor verheerlijkt wordt'* (Joh. 11:4). De pijnlijke of verdrietige dingen die ons overkomen, hebben tot doel dat de geur van de heerlijkheid van God en de verheerlijking van de Zoon van God wordt verspreid.

Teleurstellingen zijn ook als de noordenwind. De Emmaüsgangers hebben de noordenwind ervaren in hun teleurstelling in de Heer (Luc. 24:13-21). De oorzaak daarvan ligt in verkeerde verwachtingen. Die kunnen wij ook hebben. We hebben onze wensen en voorstellingen van zaken. Als het dan anders gaat, zijn dat teleurstellingen. Dan spreken we daarover en de Heer komt bij ons en maakt ons hart brandend door de Schriften voor ons te openen (Luc. 24:27, 32). Dan waait de zuidenwind.

We kunnen de koude noordenwind ervaren als we een slecht-nieuws-gesprek met de dokter hebben. Een vriend en broeder heeft zo'n gesprek gehad. Bij onderzoek is gebleken dat hij mogelijk darmkanker heeft. Zo'n bericht plaatst het hele leven in een ander daglicht. Het heeft hem en zijn vrouw in de tegenwoordigheid van de Heer

gedreven. Ze leven met Hem, maar dat leven met Hem krijgt dan een diepere betekenis. Ze hebben hun nood met de plaatselijke gemeente gedeeld. Het heeft ons allemaal in de tegenwoordigheid van de Heer en tot voorbede gebracht. Dat is de geweldige uitwerking van de 'noordenwind' die door het leven van een echtpaar en een plaatselijke gemeente waait, waarbij de geur van de gemeenschap met de Heer Jezus en met elkaar wordt genoten.

In zijn geval is kort daarop, bij het horen van de uitslag van het onderzochte stukje uit de darm, de zuidenwind gaan waaien. Er zijn geen kankercellen gevonden. Er zit een grote poliep die operatief kan worden verwijderd. Dit bericht heeft bij hen en bij de medegelovigen grote dankbaarheid tegenover onze God en Vader bewerkt. De geur van de verbondenheid met elkaar en de verheerlijking van God is door de gemeente gewaaid en ook daarbuiten, naar hen die geen deel aan het geloof in Christus hebben, maar tegenover wie getuigd is van wat God heeft gedaan.

Wensen wij een 'tuin' te zijn waarin de Heer Jezus graag komt, omdat de geur ervan voor Hem is? Als wij dat wensen, zullen we tegen Hem zeggen: *'Laat mijn Liefste in Zijn tuin komen en eten van zijn beste vruchten!'* Het is opvallend dat de bruid in verbinding met de winden spreekt over 'mijn tuin'; en als ze vervolgens haar geliefde uitnodigt bij haar te komen, spreekt ze over 'Zijn tuin'. Het is allebei waar.

We denken er niet vaak aan dat ons leven een tuin voor Hem is, waar Hij graag wil zijn om van de vrucht ervan te genieten, vrucht die Hijzelf bewerkt. Of we zo'n tuin voor Hem zijn, blijkt uit de dingen waarmee we onze tijd vullen. Ga bijvoorbeeld maar na hoeveel tijd er wordt gestoken in het plaatsen en lezen van onzinnige berichten op sociale media, het consumeren van films en allerlei verstrooiende programma's. Wat kunnen we Hem daarvan aanbieden als de 'beste vruchten' van *Zijn* tuin om daarvan te eten?

LEVENSVRAAG

Als je diep in je hart zegt tegen God: Is dit nu rechtvaardig, dat slechte mensen voorspoed hebben en vrome mensen moeite en leed ondervinden?

Dan vraag je in wezen aan God: *Bent U wel rechtvaardig?*

Maar Hij zal dan antwoorden: *Is dat nu jouw geloof?*

Ben je soms christen geworden om voorspoed te hebben in dit leven?

Heb Ik je dat beloofd?

Je zegt zulke dingen, omdat je vertrouwen is weggezakt.

Maar je moet bedenken dat wat slechte mensen nu genieten, niet altijd bij hen zal blijven. Want óf het verlaat hen al bij hun leven, óf het wordt door hen verlaten bij hun sterven.

Maar wat aan jou is beloofd, zal blijven tot in eeuwigheid.

Vrij naar Augustinus

DE EINDTIJD

'En ik zag een grote witte troon, en Hem Die daarop zat. Voor Zijn aangezicht vluchtten de aarde en de hemel weg, zodat er geen plaats meer voor hen te vinden was. En ik zag de doden, klein en groot, voor God staan. En de boeken werden geopend en nog een ander boek werd geopend, namelijk het boek des levens. En de doden werden geoordeeld overeenkomstig wat in de boeken geschreven stond, naar hun werken. En de zee gaf de doden die in haar waren. Ook de dood en het rijk van de dood gaven de doden die in hen waren, en zij werden geoordeeld, ieder overeenkomstig zijn werken. En de dood en het rijk van de dood werden in de poel van vuur geworpen. Dit is de tweede dood. En als iemand niet bleek ingeschreven te zijn in het boek des levens, werd hij in de poel van vuur geworpen.'

Openbaring 20:11-15

23. De Grote Witte Troon en het oordeel over de doden

Wie zit hier op de troon, wiens naam overigens niet wordt genoemd? Het is niemand anders dan Jezus Christus Zelf, want Hij heeft tijdens Zijn leven op aarde al gezegd dat God Hem als de Zoon des mensen heel het oordeel in handen had gegeven (Joh. 5:22,27). God wil dat uiteindelijk alle mensen de Zoon zullen eren, zelfs als zij alleen maar voor Hem als de rechtvaardige Rechter van alle mensen op de knieën vallen (vgl. Fil. 2:9-11).

Mag ik u de vraag stellen, of u de Zoon van God nu al de eer geeft die Hem toekomt? Dat is de allesbeslissende vraag in ons leven. Het gaat om hun persoonlijke relatie met Hem, die op het kruis Zijn leven heeft gegeven voor zondaars zoals u en ik. Nu kunt u de Zoon van God alleen leren kennen door in Hem te geloven en oprecht uw zonden voor God te belijden. Kent u Hem al als uw Heiland? Wanneer dit niet zo is, dan moedig ik u aan Hem te *leren* kennen. Ik kan u niets beters adviseren dan Gods Woord te lezen, en bijvoorbeeld te beginnen bij het evangelie naar Johannes, gepaard aan een ernstig gebed tot God dat Hij Zich aan u zal bekendmaken.

Hemel en aarde zullen straks wegvlugten voor Hem die op de troon zit. Ze moeten plaatsmaken voor een definitieve nieuwe schepping. Vervolgens ziet Johannes alle doden voor de troon staan. Hoewel deze mensen zijn opgestaan, worden ze 'de doden' genoemd. In geestelijk opzicht zijn ze dood en van God gescheiden. Daar staan ze dan, de groten en de kleinen, al naar gelang de positie die zij ooit in hun leven op aarde hebben bekleed.

Er zullen mensen bij zijn, wier namen eeuwenlang of misschien zelfs millennia lang beroemd waren. Er zullen ook mensen bij zijn, aan wie nauwelijks iemand heeft gedacht na hun dood. Daar staan ze: de regenten en de bedelaars, rijken en armen, hooggeplaatsten en mensen van lager allooi. Daar staat ook de man en de vrouw die je tijdens je leven hebt ontmoet, beste broeder of zuster, maar aan wie je het evangelie niet hebt doorgegeven!

Er worden boeken geopend waarin de vele zonden staan opgetekend van degenen die voor de troon zullen staan. Het oordeel over de doden komt exact overeen met wat in de boeken staat. De mensen worden geoordeeld naar hun werken. De strafmaat komt overeen met de zwaarte van hun zonden. Maar er is ook nog een *ander* boek dat een belangrijke rol speelt, namelijk het boek van het leven. Als iemand niet staat opgeschreven in het boek van het leven, wordt hij in de poel van vuur geworpen.

Al deze doden hebben niet alleen de lichamelijke dood – de eerste dood – ondergaan, maar zij zullen dan aan de tweede, de eeuwige en nimmer eindigende dood worden overgeleverd. Dat is de poel van vuur. Het afschuwelijke hiervan is dat de tweede dood niet betekent dat hun persoonlijkheid en bestaan worden uitgewist. Het is veel erger: deze doden zullen tot in eeuwigheid met hun volle besef dag en nacht worden gepijnigd. Hoewel deze plaats van kwelling, die in Matteüs 25:41 'het eeuwige vuur' wordt genoemd, voor de duivel en zijn engelen is bereid, zullen de mensen die de duivel zijn gevolgd, de boze en zijn engelen ook in hun eeuwige bestemming volgen. Wie niet van harte omkeert tot God, dus niet in oprechtheid zijn zonden belijdt, zal door God niet worden opgeschreven in het boek van het leven. Zo iemand wordt in de poel van vuur geworpen. Dat is het allerlaatste wat God zal doen, voordat Hij een nieuwe hemel en een nieuwe aarde zal scheppen.

Hierna zullen we ons bezighouden met de toekomstige eeuwige toestand, zoals die wordt beschreven in het begin van Openbaring 21, waar we lezen:

'En ik zag een nieuwe hemel en een nieuwe aarde, want de eerste hemel en de eerste aarde waren voorbijgegaan. En de zee was er niet meer. En ik, Johannes, zag de heilige stad, het nieuwe Jeruzalem, neerdalen van God uit de hemel, gereed gemaakt als een bruid die voor haar man sierlijk gemaakt is. En ik hoorde een luide stem uit de hemel zeggen: Zie, de tent van God is bij de mensen en Hij zal bij hen wonen, en zij zullen Zijn volk zijn, en God Zelf zal bij hen zijn en hun God zijn. En God zal alle tranen van hun ogen afwissen, en de dood zal er niet meer zijn; ook geen

rouw, jammerklacht of moeite zal er meer zijn. Want de eerste dingen zijn voorbijgegaan. En Hij Die op de troon zit, zei: Zie, ik maak alle dingen nieuw. En Hij zei tegen mij: Schrijf, want deze woorden zijn waarachtig en betrouwbaar. En Hij zei tegen mij: Het is geschied. Ik ben de Alfa en de Omega, het Begin en het Einde.

Wie dorst heeft, zal ik voor niets te drinken geven uit de bron van het water des levens. Wie overwint, zal alles beërven, en ik zal voor hem een God zijn en hij zal voor Mij een zoon zijn. Maar wat betreft de lafhartigen, ongelovigen, verfoeilijken, moordenaars, on-tuchtplegers, tovenaars, afgodendienaars en alle leugenaars: hun deel is in de poel die van vuur en zwavel brandt. Dit is de tweede dood'.

Openbaring 21:1-8

24. De toekomstige eeuwige toestand

Hier vinden we in slechts acht verzen een beschrijving van de eeuwige toestand, de situatie na het Vrederijk. Johannes ziet een nieuwe hemel en een nieuwe aarde. De eerste hemel en de eerste aarde waren ten overstaan van de Rechter op de Grote Witte Troon weggevlucht.

God zal in de eeuwige toestand een nauwe relatie met de mensen op de nieuwe aarde onderhouden. Hij zal bij de mensen wonen op een manier, die we ons nu nog niet kunnen voorstellen. Alle mensen op aarde zullen gezamenlijk Zijn volk zijn.¹ Er zullen geen verschillende volken meer zijn. God zal Zich vol zorg om ieder mens bekommeren. Hij zal, zoals een moeder bij haar kind, alle tranen afwissen en zo de herinnering aan moeilijke tijden wegnemen. De dood zal er niet meer zijn, ook zal er geen verdriet meer zijn; en jammerklacht of moeite zal er niet meer zijn. De eerste dingen zijn voorbijgegaan. God heeft alles nieuw gemaakt. Hij zal een God zijn voor degene die overwint, en die zal voor Hem een zoon zijn. Wat een onvoorstelbaar grote en eeuwige zegen God zo te mogen kennen!

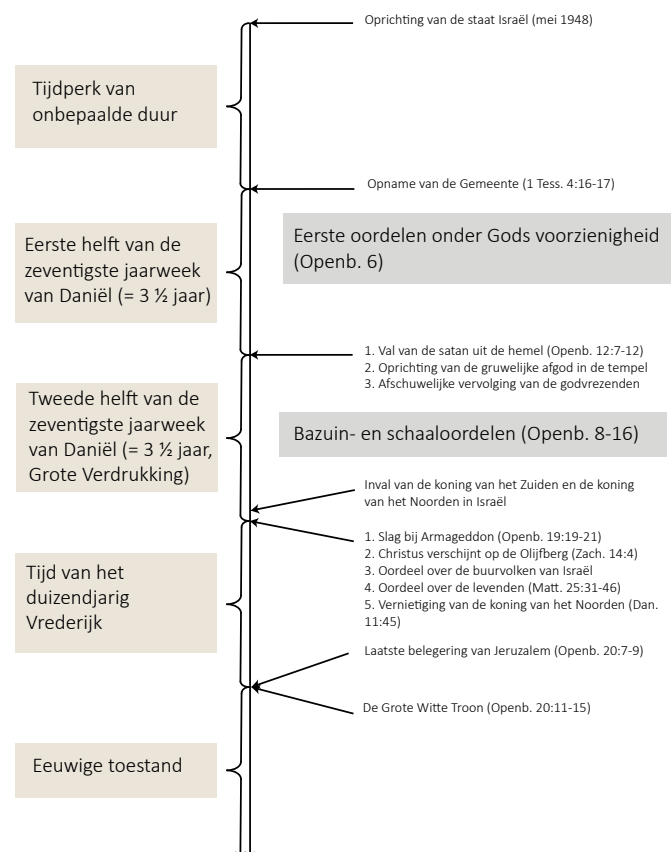
Aan het slot van deze verzen worden acht groepen zondaars genoemd. God laat als het ware nog één keer een waarschuwing horen en geeft tegelijkertijd antwoord op de vraag welke mensen geen deel zullen hebben aan de eeuwige zegeningen op de nieuwe aarde, maar voor altijd in de poel van vuur en zwavel zullen verblijven:

1. Alle lafhartigen: dat zijn de mensen die te laf en te vreesachtig waren om zich tot God te bekeren.
2. De ongelovigen: dat zijn de mensen die niet in God hebben geloofd. Het is wellicht beter te zeggen dat ze God niet hebben willen *gehoorzamen*. Dit woord kan ook worden vertaald met 'ontrouwen'.
3. De verfoeilijken: dit zijn de mensen die zich met gruwelen hebben verontreinigd, met name degenen die het beeld hebben aanbeden dat door de antichrist was opgesteld.
4. Moordenaars: de eerste mens die op aarde werd geboren, Kaïn, de eerste zoon van Adam en Eva,

werd ook de eerste moordenaar. Hij vermoordde zijn broer Abel op religieuze gronden. Is de meest afschuwelijke moord die ooit heeft plaatsgevonden, niet de moord van de mens op de Zoon van God geweest?

5. Ontuchtplegers: het gaat hier om mensen die ongeoorloofd geslachtsverkeer hebben gehad. Ontucht was het kwaad waardoor de steden Sodom en Gomorra werden omgekeerd. Het is ook de zonde waaraan de mensheid vandaag moreel gezien te gronde gaat.
6. Tovenaars: dit zijn mensen die zich op enigerlei wijze met occultisme bezighouden en zich daardoor aan de satan binden.
7. Afgodendienaars: dit zijn de mensen die een andere god hebben gediend in de plaats van de ware God. Het zijn ook de mensen die het beest en de valse profeet hebben aanbeden. Vaak was ook hun eigen ego de god die zij hebben gediend.
8. Leugenaars: liegen is in Gods oog geen geringe zonde. Zijn er mensen die nog nooit hebben gelogen?

Deze mensen horen thuis in de poel die van vuur en zwavel brandt. We willen er nog eens op wijzen dat er geen middel is om aan dit oordeel van de tweede dood te ontkomen, tenzij iemand tijdens zijn leven op aarde zijn zonden tegenover God heeft beleden en het werk van de Heer Jezus heeft aangenomen. God zal deze mensen uiteindelijk niet vernietigen. Daar zegt de Heilige Schrift niets over. Het is duidelijke taal dat allen die in de poel van vuur en zwavel worden geworpen, daar voor altijd pijn zullen lijden (Openb. 20:10; 21:8).

1) De gelovigen van de gemeente zullen thuis zijn in het Vaderhuis. Dat ze hier worden gezien als 'de tent van God' op de nieuwe aarde, toont aan dat God niet zonder de gemeente – die tot in eeuwigheid Zijn 'woning' is – bij de mensen op de nieuwe aarde verkeert.

In een passage van een masterscriptie vinden we een volgende conclusie:

'Deuteronomium 32:10-12 laat dus geen God zien die Zijn volk 'vlieglessen' geeft om een zelfstandig leven te leiden. Het tegendeel is waar. Waar volgens de klassieke uitleg van de tekst Israël het uiteindelijk zelf zal moeten doen en het ideale beeld is dat zij de ondersteuning van hun God niet meer nodig zullen hebben – hoewel God hen op zal vangen wanneer dat wel nodig is – spreekt de tekst juist van Gods voortdurende bescherming (v. 10, 11a) en leiding (v. 11b, 12). Israël hoeft het niet alleen te doen, er is een God die hen beschermt en draagt.'

Belangrijk ook is de vraag hoe de tekst precies vertaald moet worden. Conclusie: geen sluitend antwoord!

Vervolg van pag. 3

Advertentie

Herziene uitgave

De kronen van de christen

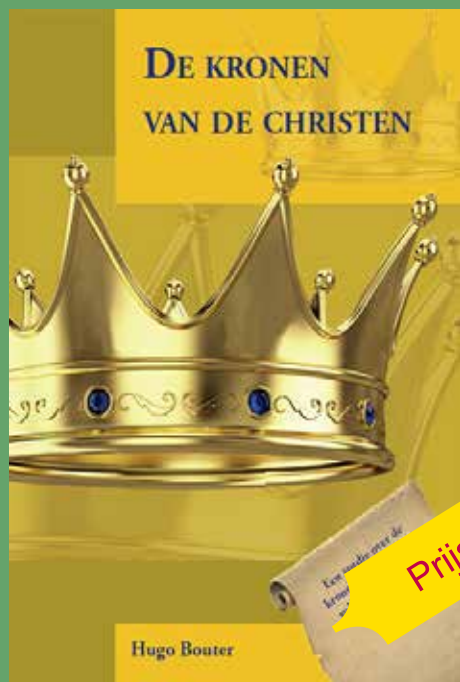
Een studie over de kronen of beloningen volgens het Nieuwe Testament

door Hugo Bouter

De kronen of lauwerkransen die wij als christenen ontvangen aan het eind van onze aardse wedloop, worden ons niet geschonken op grond van eigen inspanning of trouw. Dat blijkt wel uit het feit dat de verheerlijkte heiligen in Openbaring 4 hun kronen neerwerpen voor de troon en alle eer toeschrijven aan Hem die daarop zit.

ISBN: 978-90-70926-47-2

32 bladzijden

Colofon

Doelstelling

'Rechtstreeks' is een maandblad voor evangelisatie en geloofsopbouw. De apostel Petrus schreef aan de gelovigen destijds: '... groeit op in de genade en kennis van onze Heer en Heiland Jezus Christus' (2 Petr. 3:18). Vanuit de overvloed aan geestelijk voedsel in Gods Woord willen we graag op deze wijze iets uitdelen aan anderen.

Digitaal magazine

'Rechtstreeks' is een digitaal blad, dat u gratis kunt ontvangen, wanneer u zich aanmeldt op:

<http://www.oudesporen.nl/>

Elf keer per jaar wordt dit blad als pdf gepubliceerd. Een pdf is met het programma [AcrobatReader®](#) (een gratis programma van Adobe) te lezen. Reeds gepubliceerde nummers van 'Rechtstreeks' zijn te downloaden op de site:

<http://www.oudesporen.nl/>

Redactie

Hugo Bouter; Ger de Koning; Gerard Kramer; Jan-Paul Spoor.

Verantwoording

Naast de verantwoordelijkheid die elke auteur heeft voor de artikelen die hij schrijft, is de redactie verantwoordelijk voor publicatie ervan. Dit houdt niet in, dat de redactie het noodzakelijkerwijs 100% eens is met alle gedachten die de auteur in zijn artikelen uit. De lezer wordt aangeraden te doen wat 1 Tessalonicenzen 5:21 ons leert.

Copyright

De meeste artikelen in dit blad zijn auteursrechtelijk beschermd. Verdere openbaarmaking en/of verveelvoudiging daarvan in welke vorm dan ook is slechts toegestaan na schriftelijke toestemming van de redactie.

Correspondentie

Vragen, opmerkingen, schriftelijke bijdragen kunt u zenden aan het redactieadres.

Redactieadres

Gouwestraat 20
4388 RC Oost-Souburg Nederland
Telefoon: (0118) 467462
E-mail: info@oudesporen.nl